

CĂTĂLIN ȚIGĂERU

(28.10.1958 - 16.10.2013)

Universitatea noastră, Facultatea de Inginerie Electrică și Știința Calculatoarelor, noi înșine ca persoane, cu toții trăim un moment trist: a trecut în neființă colegul nostru, profesorul CĂTĂLIN ȚIGĂERU.

După 1985 s-a dedicat studenților, colegilor, școlii sucevene, impunându-se prin ținuta sa academică. A participat la pregătirea, în repetate rînduri, a lotului județean de elevi pentru faza națională a Olimpiadei de matematică.

Sobru și în același timp cald, spirit științific și deopotrivă om de cultură, profesorul Cătălin ȚIGĂERU a găsit acel echilibru – rar printre profesori –, care îmbină *exigența* cu *tactul*, *sobrietatea* cu *bucuria comunicării*. A fost apreciat de toți cei care i-au fost în preajmă, studenți, discipoli, colegi.

Carierea profesorului Cătălin ȚIGĂERU s-a întemeiat pe credința în bine, frumos și adevăr, pe convingerea că omul de la catedră slujește un crez, că trăiește pentru a-și îndeplini o misiune. Departe de vanități, de orgolii mărunte, străin meschinărilor cotidiene, profesorul Cătălin ȚIGĂERU s-a dedicat cu generozitate celor din preajmă. A generat în juru-i respect și admirație.

A fost din toate punctele de vedere un model, un om nobil în toate împrejurările vieții sale, un om cu o înaltă sensibilitate la tot ce exista în jurul său și, în mod deosebit, la problemele legate de învățământul superior sucevean.

Discret și profund, a slujit cu devotament școala și spiritul ei, care înseamnă muncă, pasiune, respect al valorilor.

Prin stingerea din viață a profesorului Cătălin ȚIGĂERU, comunitatea academică a Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, pierde un profesor de excepție, dar și un om cu alese calități intelectuale și morale.

Pentru noi toți, dispariția profesorului Cătălin Țigăeru reprezintă o pierdere grea.

Regrete eterne.

Prof.univ.dr.ing. Adrian GRAUR

Rector (2004-2012)

Universitatea “Ștefan cel Mare” Suceava

Pleacă astăzi din Universitate, pentru totdeauna, profesorul Cătălin Țigăeru. A fost unul dintre profesorii exemplari ai Universității noastre, un model de exigență, de verticalitate, de onoare.

Discret – și tocmai prin discreție impunător –, profesorul Cătălin Țigăeru știa să construiască între el și ceilalți acea distanță a omului de cultură care nu se lasă furat de conjuncturi, nici înșelat de vanități. Părea un singuratic tocmai pentru că refuza orice complicitate. Nu făcea concesii celorlalți, în nici un caz lui însuși. Într-o vreme în care CV-urile sînt deseori baloane de săpun, în CV-ul lui, profesorul Țigăeru scria: „Cum pot eu să-mi evaluez aceste competențe?”, cu referire la competențele și abilitățile sale sociale. Este aici o formă de nonconformism, care încearcă să apere valoarea, adevărul. Refuza amatorismul și cred că se lupta cu impostura. A fost un profesionist. Unul care a trăit în orizont cultural. Unul dintre discipoli mi-a spus că nu va uita niciodată cum profesorul Țigăeru făcea matematică ascultînd muzică clasică. Un om rar. Dar nu unul care să-și expună și să-și livreze orgolios diferența, valoarea. Știa oare că nu poate schimba lumea? Pulsa în spatele seninătății sale grave scepticismul? În același CV, vorbind despre „alte competențe”, profesorul Cătălin Țigăeru spune sec: „Răbdare, multă răbdare”. E în aceste cuvinte și puțină nemulțumire, și multă mîhnire, expresii ale unei anume incompatibilități cu mediul. Era un singuratic, dar unul care își întemeia existența pe o exigență care nu excludea îngăduința și pe o toleranță care nu devenea renunțare la valori.

Plecat prea devreme dintre noi, cu puțin înainte de a împlini 55 de ani, profesorul Cătălin Țigăeru a făcut din profesia sa o vocație, din existența sa, un model.

Dumnezeu să-l odihnească!

Prof.univ.dr. Mircea DIACONU

Prorector,

Universitatea „Stefan cel Mare” Suceava

Îmi vine foarte greu să vorbesc despre tine Cătăline în aceste momente. Aș fi vrut totuși să știi ce am crezut și ce cred eu despre tine, dar într-un moment de înălțare, de bucurie.

Eu te-am cunoscut din afara colectivului din care făceai tu parte, la recomandarea domnului academician Radu Miron. Era prin 1985. Eu lucram pentru olimpiadă cu un grup de elevi de la "Ștefan cel Mare". Aveam nevoie ca cineva să le țină niște lecții relativ la locurile geometrice, iar domnul academician Radu Miron mi-te-a recomandat ca fiind un geometru desăvârșit. Ai făcut trei ședințe pe care, acei mici matematicieni, astăzi profesori doctori, nu le-au uitat și nu le vor uita niciodată. Odată cu ele nu te vor uita nici pe tine Cătăline. Viața ne-a apropiat destul de mult după aceea. Ai știut Cătăline să mă atragi în preajma ta, să mă simt prieten cu tine.

Ți-am apreciat activitatea didactică, ai știut să te apropii de studenții tăi, să le înțelegi necazurile și bucuriile și să-i faci să conștientizeze rezultatele muncii lor.

Ți-am apreciat activitatea științifică, cunoscându-ți articolele și notele matematice, care aveau un înalt nivel științific.

Ți-am apreciat ținuta ta civică. Ai fost plin de modestie, de bunăvoință, om de ajutor în toate împrejurările, ai știut totdeauna să-ți respecti interlocutorul, ceea ce a făcut ca și tu să fii respectat de toți acei ce te-au cunoscut.

Cred că Dumnezeu a avut nevoie de un om ca tine, să arăți semenilor cum să se iubească, să se ajute și să se respecte. Cred că pentru cei ce te-au cunoscut a apărut o stea pe cerul Bucovinei în care să te regăsească ori de câte ori le va fi dor de tine.

Dumnezeu să te aibă în pază! Nouă ne vei lipsi mult.

Prof. Gheorghe MARCHITAN

Liceul "Ștefan cel Mare" Suceava